

Suhteista ja ihmisistä/rajoista ja rajattomuuksista Elämisemme uniikki sapluuna luodaan jo lapsena. Rakennamme monista seikoista ja jokainen on läheltä tarkasteltuna ainutlaatuinen yksilö. Kauempaa katsottuna meistä tulee homogeenisiä – myös heistä, jotka kavahtavat ”homoa”, ihmisen latinankielistä nimeä. Tieto-, luulo- ja arvausjärjestelmämme kietoutuvat tunteisiimme, saavat pontta sieltä ja mietin, miten ikimaaailmassa ylitämme ennakkoluuloisen kommunikaation rajat. Miten ymmärtäisimme edes murto-osan siitä, mistä niin uhmakkaasti päättämme olla ymmärtämättä? Ilman rajoja olisi sekasorto. Silti niitä ei kunnioiteta. Ihmisten, ihmisryhmien ja valtioiden väliset eripurat vaikuttavat olevan ikuisia. Lopullista sopua ei koskaan saavuteta. Onko sen etsiminen turhaa? Olisiko parempi heti sivaltaa metelöivää naapuria kehon tai älyn kielellä? Pitäisikö EU:n katkaista heti kaikki kauppasiteet Venäjään, jotta se tajuaisi, että Eurooppa on Navalnyin puolella. Pitäisikö lopultakin lakata uskomasta hienovaraisuuden hyveeseen ja ottaa härkää munaskuista kiinni? Ihmiseen ja valtioon ei voi kuitenkaan soveltaa samaa moraalikoodia. Yhden ihmisen suhde maailmaan on moniulotteinen, mutta valtion suhde toisiin on kompleksisempi. Nasaretilainen kunnioitti ihmisten rajoja. Hän auttoi muita venyttämään rajojaan avaamalla omansa heille, pakottomasti. Aivan kuin skitsofreenikko Helsingin kadulla, paitsi ettei hän ole Jeesus, vaikka haluaisikin. Vai onko? Valtio on yksikkö vain kielessä. Olkeasti valtio on monikko: sen kansalaiset, kielet ja kulttuuri. Ilman näitä valtio olisi vain tyhjä pala maata. Mutta jos valtio on kerran nämä edelliset, mitä tarkoittaa maastamuutto, maahanmuutto, markkinatalouden ja digitalisaation mahdollistama globaali kulttuurinvaihto? Mikä estää ristiinnaimasta? Ei mikään muu kuin sama etninen tausta, sosioekonominen asema ja muut samankaltaisuudet kuten yhteinen kieli. Niiden ansiosta me pysymme Suomessa ja naapuri naapurissa. Vaikka kaikki rajat pyyhittäisiin kartoista ja aidat kaadettaisiin metsästä, me pysyisimme alueellamme. Fyysisen maan rajoja puolustetaan hampaat irvessä, mutta America-aivopesu toivotetaan tervetulleeksi ihan olohuoneeseen asti. Rehellisesti sanottuna mieluummin näin päin kuin toisin päin. Taistelen interventiota vastaan mieluummin pään sisällä kuin metsässä. Aseeksi käy jonkinlainen toisinajattelamisen kipinä riihikuivan informaatiotulvan alla. Eristäytyä kuitenkin ei voi, tarvitsemme toisiamme sekä pystökaffen puheenaiheita. Erilaisuus on paitsi rikkaus, myös onnettomuus. Sodan yleensä määräävät sellaiset yksilöt, joiden oma henki ei ole välittömällä tulilinjalla. Luottamus omaan sotilaalliseen voimaan paisuu samassa suhteessa ylpeyden ja jääräpäisyyden eli tyhmyyden kanssa. Veri kuohahtaa ja ryöpsähtää päähän kuin paisuvaiskudokseen Elämästä irtaantunut objektivisti kehottaisi sotimaan ja tappelemaan heti kaunat pois. Mitä sitä väistämätöntä pitkittämään. Parisuhteessa kannattaa antaa palautetta oitis, jos partneri astuu aralle alueelle. Avarit poskessa on parempi kuin vajarit hampaankolossa. Post-moderni hyvinvointikulttuuri julistaa tunteiden olevan kaikki sallittuja. Se on oikeassa. Mutta niihin tunteisiin kuuluu myös häpeä, joka toisinaan kohdistuu muihin tunteisiin. Trendihypetyksestä huolimatta häpeämme edelleen tunteitamme. Siksi edelläkävijä objektivisti rohkaisisi johtajia: ”Antaa palaa! Irti häpeästä! Joukot rajalle heti ja keskisormi pystyyn! Myrskyn jälkeen on poutasää!” Ja kuolemanhiljaisuus Japanin päällä 1945 sienipilvien kadottua. Kysyin internetyhteisö Quorassa, että mitä pitäisi tapahtua, jotta maailmanrauha olisi mahdollinen. Yksi vastaus ehdotti kaikkien rauhanvastustajien ampumista. Ratkaisussa on muutamia ongelmia. Vaikka päästäisinkin yhteisymmärrykseen, kenelle Vuoden Rauhanuhkaaja -titteli myönnetään, salamurhaa ei voisi tehdä. Laillisesti ainakaan. Kuun pimeällä puolella asustavat humanoidit nauraisivat meille: ”Teitä on liikaa. Olette liian erilaisia, ja vaikka teillä on yhteys Telluksen joka kolkkaan, ette siltikään yhdisty.” Alkuasukasheimoille he eivät naura. Kuun asukkaat pelkäävät, että tapamme aboriginaalit sivistyksellämme.

Anteeksi, siis ahneudellamme. Rauhan rakentajat saavat köniinsä. Tästä minulla on ensi nyrkin tietoa – empiirisesti tutkittuja mustelmia, joista on johdin yleistysten. Mukiloinnista toipuu, luodista ei. King, Kennedy, Malcolm X ja noin 170 muuta rauhanaktivistia tietävät tämän (Wikipedia: list of assassinated human rights activists). Heidän muottinsa kasvoi vahvaksi ja sen nimeksi tuli Righteous. Jos elämästä vieraantunut objektivisti-nationalisti kohtaisi Gandhin karkkikaupassa viimeisen salmiakkiauton äärellä, syntyisi etusivut uusiksi paneva katastrofi. Objektivisti ei ulkokultaisen solidaarisuuden takia voi oitis napata karamellia, vaan jäisi tuijottamaan Gandhia. Gandhi hymyilee ja nyökkää: ota vain. Objektivisti ottaa. Gandhi tekee lähtöä. Objektivisti ajattelee että homma kävi liian helposti. Tähän on koira haudattuna. Kukaan ei luovu palkinnosta taistelutta. Hän tekee testin ja tyrkyttää vanhaa salmiakkiautoa Gandhille. Tämä näkee, että toisen sokerihammas kolottaa enemmän ja kieltäytyy – jälleen hymyillen. Objektivisti toteaa että selvä, se on myrkytetty ja suuttuu. Häntä on loukattu. Nyrkki heilahtaa. Gandhin nenästä alkaa vuotaa verta. Objektivisti suuttuu lisää useista syistä. Nenäverenvuoto on merkki heikkoudesta, samoin puolustautumattomuus. Kaapukin on typerän näköinen, sillä maassa kuuluu olla maan tavalla. Sääli on heikkoja varten. The survival of the fittest ja niin edelleen. Objektivisti lyö lisää ja pyyhkäisee toiselta jalat alta. Siinä vaiheessa kun hän runnoo autoa Gandhin suuhun, tapahtuu jotain. Nimittäin aukko sivistyksessä. Gandhin periaateisiin kuului yllättäen myös se, että itsekunnioitusta pitää olla sen verran, ettei tule nöyryytetyksi. "When there is only a choice between cowardice and violence, I would advice violence". (M. Gandhi, 1920) Ja niin Gandhi pysäyttää Objektivistin käden, nousee ja lyö kerran. Kaikkia todennäköisyyksiä vastaan Objektivisti ei vastaakaan samalla mitalla, vaan käyttää toista kahdesta aivosolustaan ja ryntää ulos soittamaan Iltalehdele miettien paljonko saisi rahaa ja mainetta. Lehden toimituksella on selkäranka. Se ottaa selvää asioista ja julkaisee totuudenmukaisen jutun silminnäkijöiden avustuksella ja kännykkäkuvalla. Objektivisti ei luovu totuudestaan vaan jakaa sen insta- face- twitter- ja blogitilillään. Gandhi leimataan huijariksi. Iltahteä haukutaan valheiden levittäjäksi, koska se on valtamedia. Valokuvankin sanotaan olevan lavastettu. Oikeasti Mahatma Gandhi ammuttiin hänen mennessään jokailtaiselle rukoukselleen. Typeryydellä ei ole rajoja eikä häpyä. Mikä tahansa ideologia kelpaa sille väkivallan oikeutukseksi. Toivon sydämestäni ettei Aleksei Navalnyi ole listan seuraava nimi. Hänen soisi saada tehtyä enemmän työtä ennen kuin kuolee marttyyrinä. Pistää vallan vihaksi tuo tiettyjen hallitusten muutoksen pelko, mutta onneksi sitä voi aina keskittyä oman kuplan vahvistamiseen. Olen elänyt joskus eristäytyneenä ja yksin. Keittiön pöydän ääressä katselin ikkunan läpi sisäpihan frisbeetä heitteleviä naisia. Halusin kommunikoida jonkun kanssa, joten kirjoitin sisimmät ajatukseni runon muotoon. Suunnittelin sen viemistä yhdelle heistä. En vienyt. Edellisen suhteen syyllisyysruoska viuhui vielä vuodenkin jälkeen. Viestille tarvitaan oikea valeasu, jotta se pääsee puolustuksen läpi. Oikea medium. Sen on ylitettävä välinpitämättömyyden leveä kuilu ja se onnistuu vain tunteella. Muistan ikuisesti Laitilan Sanomien mielipidepalstan katkeran, mutta älykkään tilityksen ylinopeussakoista. Kiire lastenlääkärille oli kirjoittajan mielestä syy mitätöidä sakko. Tom Petty ja Apulanta lauloi ja huusi ettet tiedä miltä musta tuntuu. William Somerset Maugham kirjoitti kokonaisen kirjan siitä, miten tottumusten voima on valtava. Itkupertkuraivari ei anna tulkinnan varaa. Kosketus huulille kertoo lämmintä kieltään, samoin avokämmenen jälki poskessa. Kommunikointi onnistuu sitä paremmin mitä fyysinen viesti on: "Purit mua huuleen ja imit veren, rakastan sua tälle; kerroin, että vapaa tahto on vain illuusio, miksi löit mua jälleen? Iho on se raja jonka rikkominen ei lopu ennen kuin vedämme viimeisiä henkosiamme ihmiskuntana. Iho viilletään, ammutaan, räjäytetään, poltetaan. Emme yhdisty tai kuule toisiamme, vaikka suu karjuisi korvaan. Onko

hiljaisuuskaan ratkaisu? Mykkäkoulu? Yleislakko? Harvardin yliopiston tutkimuksen mukaan tarvitaan vain 3,5% kansasta tukkimaan tiet, laulamaan torille, menemään lakkoon tai boikotoimaan tuotetta, jotta laki tai hallitus muuttuisi. Samettivallankumous ja Laulava vallankumous ovat siitä esimerkkeinä. Saman tutkimuksen mukaan aseettomiin vallankumouksiin osallistui neljä kertaa enemmän ihmisiä kuin aseellisiin. Siitä voi päätellä vain yhden asian: valtaosa ihmisistä ei usko aseelliseen vaikuttamiseen. Parisuhteessakin kannattaa kaulimen sijaan valita pihatiellä auton edessä istumisen ja laulamisen. Tai sitten panna reidet ristiin. Huomionarvoista on se, että seksilakkoa ovat yleensä käyttäneet vain naiset. Kauankohan miesten lakko kestäisi? Ja minkä vuoksi he osoittaisivat mieltään? Jo 400 eaa. Aristofaneen komediassa Lysistrate johti naisten seksilakkoa Peloponnesolaissotien lopettamiseksi. Se oli ehkä fiktiota, mutta faktuaalisesti keino on ollut toimiva. Sotaisia miehiä vastaan ammuttu Cupidon käänteinen nuoli eli pakkoselibaatti on rauhoittanut väkivaltaisuuksia mm. Filippiineillä, Kolumbiassa ja Keniassa. Viestiä voi siis ilman sanoja. Puhetta taitaa olla liikaakin. Kommunikointi on muuttunut retoriikaksi, sisältö alistetaan kielipelille. Tärkeämpää taitaa olla itsensä perusteleminen kuin toisen ymmärtäminen, sillä jos niin tekee, näyttää siltä että häviää debatin. Ei saa hävitä! Viisaus ei ole enää huudossa vaan huuto viisastelussa, jota tämäkin teksti on. Minun pitäisi ottaa kantaa ja mennä istumaan kadulle, siis sellaiselle jota käytetään. Viestini? Menkää itseenne perkele! Minä olen mennyt enkä pääse enää pois! Luulen, että jos jokin, niin homogeenisyytemme on pelastuksemme, ei yksilöllisyys. Vain joukkona voivat muutosvoimat lähteä liikkeelle. Olemisemme sapluunan olisi oltava sen verran terve, että sillä olisi vastustuskykyä epäterveitä toimintamalleja vastaan. Samuus ihmisessä löytyy koulutuksesta ja asemasta riippumatta jos tahtoa löytyy. Vanhemmat ovat se rajapinta, jossa toivo ja ymmärrys joko kuolee tai siirtyy seuraavalle sukupolvelle. Nyt näyttää siltä, että lapset synnyttävät lapsia. Sukukypsyyden saavutettua mutta elämäkokemuksen puuttuessa niitä pannaan tulemaan ja heihin siirretään kaikki ne naiivit oletukset, rasistiset ennakkoluulot ja itsekkäät elämänasenteet joita monet joutuvat aikuisena purkamaan. Ja vaikka jokainen sukupolvi lähtee tyhjästä liikkeelle, on mahdollista – ellei välinpitämättömyyden pehmeä ruumispuussi sitä estä – että maailman kollektiivinen sivistynyt tietoisuus lisääntyy ja imeytyy ihmistaimelle. Meillä ei mitään muuta olekaan kuin rajoja ja rajoituksia. Niitä tulee ulkopuolelta omaksi turvaksemme, kuten laki ja yleinen mielipide. Niitä tulee sisältä käsin kuten itsesyytökset ja ennakkoluulot ja ne ovat ne kaikkein julmimmat ja näkymättömmimmät. Tehkäämme kuten Jeesus & Co. Osoittakaamme ne toisillemme, mutta ei sormella vaan silmillä heijastaen. Sillä rikkomaan niitä ei sovi kenenkään tulla. Se velvollisuus on vain ja ainoastaan itse kullakin. T. Johan (en ole ehdolla mihinkään)